

Bilag.

I Anledning af det den høje Rigsdag forelagte Forslag til Lov om Forfatterret, Kunstnerret og Eneret til Fotografier har undertegnede „dansk fotografisk Forening“ ment ærbødigst at burde foreslaa nedenstaaende Vædringer til Vedtagelse.

Med taknemmelig Paakjendelse anerkender Foreningen, at den lovgivende Magt saavel ved Lov 24de Marts 1865 som ved det nu forelagte Lovforslag har givet tilskende, at den i Princippet anerkender Fotografens Krav paa Beskyttelse af det økonomiske Udbytte af hans Produkt. Foreningen har derfor ogsaa anset det for uformodent yderligere at godtgøre det berettigede heri. Medens der saaledes er fuld Enighed med Hensyn til Maalet, er det Foreningens fulde Overbevisning, at samme umulig kan naas ved de i Lov 24de Marts 1865 og Lovforslaget indeholdte Bestemmelser. Man tillader sig i saa Henseende ærbødigst at anføre følgende:

1. Det nu forelagte Lovforslag har bibeholdt den i Lov 24de Marts 1865 stillede Fordring om, at der for Enerettens Indtræden skal ske en Anmeldelse fra Fotografen om, at han forbeholder sig samme, og at ethvert udgivet Eksemplar forsynes med Fotografens Navn og Ordet „eneberettiget“. Det er imidlertid Foreningens faste Overbevisning, at saalænge denne Fordring bibeholdes, vil den tilsigtede Rettsbeskyttelse kun opnaas i et meget begrændset Omfang, og man indser hverken, hvad der opnaas ved Anmeldelsen, eller hvorpaa samme begrundes. Der er heller ikke med Hensyn til literære Arbejder eller Kunstværker stillet nogen tilsvarende Betingelse for Enerettens Træden i Kraft. Selve den Omstændighed, at det kun er en Anmeldelse og ikke et Andragende, der forlanges, viser, at Lovgivningsmagten har det rette Blik for, at Fotografen (indenfor det valgte Tidrum) har Ret til fuld Beskyttelse af det økonomiske Udbytte af hans Virksomhed, men dette kan ikke opnaas, saalænge den anførte Fordring fastholdes. Sagen er, at det jævnlig er meget vanskeligt straks fra første Færd at se, hvilken økonomisk Betydning et Fotografi kan faa, idet senere indtrædende Begivenheder i høj Grad kunne være bestemmende herfor. Som Eksempel kan anføres, at den fotograferede afgaar ved Døden kort efter at have gjort sig berømt eller paa anden Maade at have tildraget sig Almeninteressen, at det ved Fotografi gengivne Kunstværk tilintetgøres eller af anden ikke forudset Grund ikke længer er tilgængeligt til Reproduktion ved Fotografi o. s. v. De herpaa nævnte Eksempler kunne forøges i det uendelige, og det ses saaledes let, at Fotografen for at være absolut sikker paa at erholde det Udbytte, som ønskes tilsikret ham, og hvorpaa han har fuldt berettiget Krav, som Regel maatte lade foretage Anmeldelse om, at Eneretten forbeholdtes, ved alle sine Fotografier. Hvilket Arbejde, der herved vilde paabyrdes de paagældende Forretninger og i øvrigt ogsaa vedkommende ministerielle Kontorer skønnes let, naar man betænker, at en enkelt Forretning ofte ligger inde med over 50,000 Stk. saafaldte negative Plader, hvorom Anmeldelse altsaa burde være sket, for at de kunde have den fulde Værdi for Fotografen. En saadan almindelig Anmeldelse er selvfølgelig umulig, og Beskyttelsen derfor i høj Grad illusorisk. Grunden til, at Loven af 24de Marts 1865 aldrig har opnaaet nogen praktisk Betydning, ligger væsentlig heri, og Foreningen maa derfor indtrængende opfordre den høje Rigsdag til ved eventuel Vedtagelse af det forelagte Lovforslag at frasalbe Fordringen om Anmeldelsen. For øvrigt vilde den Omstændighed, at der tillige udfordres, at ethvert udgivet Eksemplar af Fotografiet skal være forsynet med Navn og Ordet „eneberettiget“, allerede i høj Grad svække Lovforslagets Betydning. Det vil nemlig meget sjældent være Tilfellet, at en Fotograf kan være aldeles forvisset om, at denne Bestemmelse er overholdt, selv om der fra hans Side er